

PROLOG

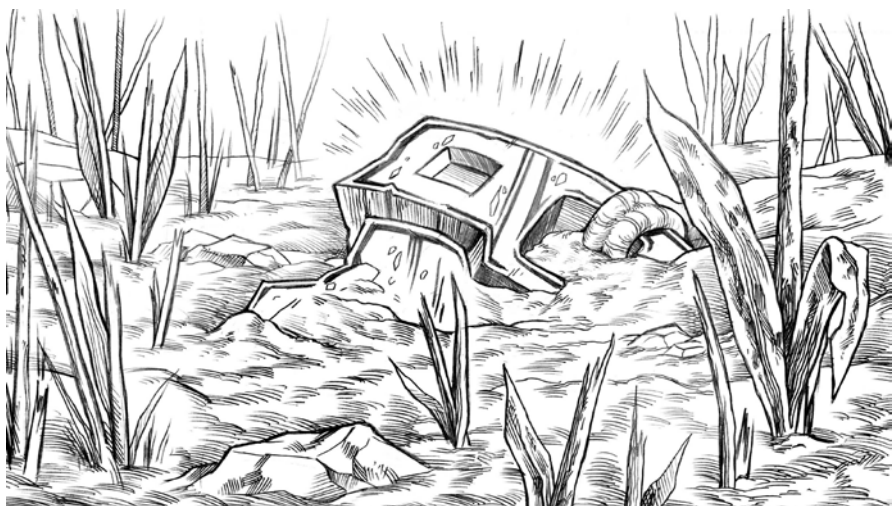
Sedlák Gretlin postával na kraji pšeničného pole. Ještě před dvěma dny bylo obilí vysoké a zlatě zářilo na slunci.

Teď však zděšeně prohlížel šedivé stvolý, vlhké a páchnoucí hnilobou. To je snad horší, než kdyby obilí sežehl oheň, v duchu si posteskl. Copak zase Errinelu hrozí zkáza?

Gretlin procházel polem,

odhrnoval mrtvé klasy a nešťastně pátral po nějakých zdravých ostrůvcích, které ještě nebyly napadeny zlou snětí. Všechno bylo zničené. Rozhlédl se. Tam dál, na konci pole, ale nakonec přece jen zahlédl žluté obilí. Oslepily ho šikmé ranní paprsky. Vtom něco dopadlo vedle něj. Byl to podivný kovový úlomek.

Shýbl se, aby ho zvedl. Stébla kolem se položila, ačkoli bylo

bezvětrí, a Gretlin měl pocit, jako by ho tucet paží táhlo pryč. Jako by na ten kus kovu neměl dosáhnout.

Zmateně ucouvl a nechal předmět ležet. Obilí zasyčelo a rozčeřilo se.

„Je živé!“ zašeptal sedlák a chtěl utéct. Prodíral se vířícími stébly, pryč z pole.

Vtom cosi uslyšel a zastavil se. Zvuk tak ostrý, že ho jako břitva řezal do uší. Podíval se, odkud přichází. Na vzdáleném konci polewzpozoroval štíhlou postavu v rudých hedvábných šatech s dlouhými zlatými vlasy. Žena se k němu blížila a šaty jí vlály. Rozsévala hrsti blyštivého prachu. Jak dopadal na klasy, stvoly hned vadly a šedly. Sedlák strnul hrůzou. Pod jejíma nohama ležela zhroucená těla vesničanů!

„Hej!“ křikl Gretlin, rozběhl se k ženě a mával nad hlavou rukama. „Jdi od té pšenice!“

Žena vzhlédla. Nohy se jí téměř nedotýkaly země. Napřáhla k němu ruku.

V otevřené dlani se jí objevil podivný předmět se stříbřitě modrou glazurou. Vypadal stejně jako ten, který dopadl před chvílí vedle Gretlina.

Sedlák mžoural proti slunci. Ano, je to stejný úlomek a jsou na něm vyryté podivné znaky. Gretlin otevřel ústa údivem. Ten úlomek žena nedržela v dlani, ale vznášel se ve vzduchu!

„Kdo jsi?“ zeptal se sedlák třesoucím se hlasem. Zmocnil se ho strach. Ta žena nebyla lidskou bytostí!

„Jsem Nixa,“ promluvila žena hebkým hlasem.

Když domluvila, jasná ranní obloha zrudla a slunce zakryly mraky. Obloha okamžitě potemněla.

„Co se to děje?“ Gretlin zalapal po dechu.

Vzduch se zachvěl a udeřil hrom. Sedlák strnul děsem, když viděl, že se před jeho očima postava začala měnit. Ruce se jí proměnily v obrovská chapadla. Místo dvou očí měla nestvůra hned několik lesklých bulv, rudé šaty zmizely a tělo se nafouklo v neforemné záhyby. Zelený sliz jí jako pot skapával z těla a vsakoval se do země.

Gretlin se třásl ošklivostí a strachem.

„Jsem Nixa,“ netvor znovu zopakoval. Jeho hlas duněl teď

hlasitěji jako zvon a řezal Gretlina do uší. Zakryl si uši a cítil, jak se mu mezi prsty řine krev.

Sedlák v bolestech zavrával a chapadla se vymrštila...

OTCŮV NÁVRAT

„Sto padesát, sto padesát jedna,“ rozléhalo se po cvičišti na nádvoří hradu. Tom oddychoval a pumpoval rukama další a další klik.

„To je pěkná otrava. Asi mě to umoří, nebo se rozpustím v louži potu v tom poledním slunci,“ říkal si Tom. Vzpomínal, jak se před několika týdny vrátil z výpravy

v Gorgonii a potřetí porazil temného čaroděje Malvela.

„Jsme tvými velkými dlužníky,“ řekl tehdy král Hugo, „vyber si, jaké místo bys chtěl zastávat. Řekni si o cokoli, je to tvoje.“

„Děkuji, můj králi, bylo by mi ctí být vojákem v tvém vojsku. Chci chránit Avantii.“

Ale teď toho skoro litoval. Jaký smysl mělo celý den trénovat kliky a shyby, vždyť o jeho schopnostech a síle neměl kapitán Harkman ani ponětí!

„Byla to chyba,“ mumlal si Tom, ale nepřestával cvičit. Třeba se nakonec najde něco pořádného. Co takhle další výprava?

Zachytil Elenin pohled. Učila nejmladší kadety lukostřelbu a zrovna opravovala jednoho

chlapce a ukazovala mu, jak má držet šíp a jak správně napnout tětivu. Když chlapec trefil cíl, potěšeně se ušklíbl.

Tom nad sebou uslyšel těžké kroky. Kapitán se zastavil a poklepával bičem o své vyleštěné jezdecké holinky.

„Zase se flákáš?“ zavrčel zlostně. Předklonil se a chlapci se naskytl pohled na zpocený rudý obličej a zplihlé zrzavé vlasy. „Jsi jako tvůj otec, to byl taky flákač.“

Toma zaplavila zlost, že se stěží ovládl.

„Taladon tu cvičil, když byl mladík jako ty,“ pokračoval kapitán a narovnal se. „Byl líný a arogantní. Byl...“

Vtom kolem zasvištěl šíp a těsně minul kapitánovu hlavu. Kapitán se

polekaně shýbl a uskočil. „Kdo to střelil!“ ječel a hrabal se na nohy.

Elena přiběhla s lukem v ruce a postavila se před kapitána.

„Promiňte, to byl jeden z mých kadetů, ještě lukostřelbu neovládají.“

Tom skryl úsměv. Věděl velmi dobře, že to bylo Elenino dílo. Sice

teď nebyli na výpravě, ale to neznamenal, že jeden druhému nekryjí záda.

„Vrátil se!“ uslyšeli nadšený výkřik odkudsi ze zámecké zahrady.

„Taladon je zpátky!“

Tom strnul. „Kdože? Taladon, můj otec?“ vyskočil a pádil bez dechu klenutým podloubím, které oddělovalo cvičiště od zahrady, a razil si cestu mezi kadety.

„Hej, zpátky!“ Tom kapitánův křik ignoroval, bylo mu fuk, že ho za to potrestá.

Slyšel lehké kroky za sebou a věděl, že Elena běží za ním. V podloubí zahlédl královského posla, jak vyvolává novinu: „Taladon se vrátil! Je tady!“

Tom bral schody po třech, strážě před ním otevřely dveře. Jako vítr

vběhl do dlouhé chodby vedoucí do trůnního sálu.

Otce jsem nikdy neviděl, zmizel, když jsem byl ještě děcko, prolétlo mu hlavou. Bude to opravdu můj otec?

Zahlédl neznámého muže, jak kráčí do trůnního sálu. Srdce se mu zastavilo. Slunce ozařovalo jeho široká ramena a dlouhý černý plášť. Muž kráčel sebejistě s hlavou vztyčenou.

„Otče!“ zvolal Tom, chtěl k němu přiskočit a obejmout ho, ale on jako by ho neslyšel, prošel, aniž by se na chlapce otočil. Strážce za ním zavřely dveře.

„Otče,“ opakoval nevěřičně Tom. Zůstal sám v prázdné chodbě.